

U - d u u r

Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor

Mis on energia?

Pille Säälik

Miks meile meeldib vaadata tormist merd või saadet „Tantsud tähtedega“? Miks paeluvad meid spordivõistlused, mis on see, mis meid mõnda teatrietendust või filmitükki ennastunustavalt jälgima paneb? Miks mõne inimesega koos olemine jõudu annab? Mis paneb meid liikuma ja tegema just neid asju, mida teeme ja kas me selle miski kohta iseendilt mitte liiga harva ei küsi? Kust me jõudu saame ja kas me ise oleme suutelised kellelegi jõudu andma? Mis jõud see on, mis meid kooriproovi toob ja mis rahva saali toob ja neid ütlema paneb, et oh aeg, oli alles hea kontsert!/? Muskleid ju laval ei näidata ja pisaratest-naerupursetest seal ka hoidutakse. Kas see miski on virtuoossus? Kindlasti. Pühendumus? Samamoodi. Aga midagi peab veel olema, et esitusest saaks eriline esitus.

Kui mitu asja kokku liidetuna annavad rohkem kui pelgalt nende summa, siis öeldakse, et on tekkinud sünergia. Teisalt jälle öeldakse, et energia tekib vastuoludest – soe-külm, liikumine-paigalseis. Midagi põrkub, kandub ühelt teisele üle, otsib väljapääsu. Koorilauluga on samamoodi. Me seisame paigal, kuid meie hääl peab panema liikuma õhu ja kuulajate kõrvade kaudu

nende emotsioonid. Me peame suutma kuulajale midagi öelda. Kuid mismoodi see teoks saab? Me peame järgima teatud mängureegleid, et laval kostuks elus ja liikuv muusika, mitte kisakoor. Eks see see nipp olegi. Mis siis, et mõni teine alt võiks laulda hääle poolest vabalt esimest sopranit või mõni esimene sopran võiks Annely Peeboga rinda pista. Laval toimuv on koostöö, naiskonna töö dirigendi käe all ja kõigi ühine ülesanne on suunata oma jõud paindlikult just selle eesmärgi täitmisele, kas või selleks üheks ainsamaks lauluks – see on oskus, mis ei tule päevapealt. Kuid seda saab õppida ja õppida saab midagi ainult siis, kui meeled on vastuvõtlikud, kui on olemas tahtmine teadjamaks saada. Seega - tuleb eeskätt iseendast ja pea sama ruttu teistest kaaslauljaist teadlikuks saada. Juba Sokrateski arvas, et iseendast teadlikuks saamine on kõige muu maailmas leiduva tundmaõppimise alus. Meie sees on palju jõudu ja kui me õpime selle üle valitsema ja seda õigel ajal õigesse kanalisse suunama, siis tekibki järsku koostöö, üksteisemõistmine, sünergia ja elamus.

Elu naiskooris ja naiskooriga

Katre Luhamaa

Peale 2-aastast eemalolekut on naiskooris tagasi olla äraütlemata mõnus. Regulaarsed proovid, sõbrad, seltsielu. Ma ei oleks uskunudki, et ma sellest nii väga puudust tundsin.

Teisipäevases proovis (12.12.2006 toim.) käis meil külas Airi koos pisikese Rainiga ja sedasama igatsust nägin ka tema silmis. Soovi laulda ning muusikat teha koos nii armsate inimestega.

Eks see koorilaulja elu ole teinekord keeruline ka — pingutad enda arvates kõigest jõust, kuid ikkagi ei tule midagi välja. Õn-

neks on aga piisavalt neidki kordi, kus inimesed on kohal, laudakse rõõmu ja täie pühendumisega ning ootamatult lõõvad laulud kõlama ja tulevad täitsa toredasti välja.

Küsimusele, miks me ikkagi TÜ akadeemilises naiskooris käime, teie käes olev lehenumber üritabki vastata. Seda igas võtmes. Arvutasime ka välja, milline see üks keskmine koorilaulja meil on.

Mõnusat lugemist!

Number 4

15. detsember 2006

Hind: 15 krooni

Selles numbris:

Intervjuu Triiniga	2
Lugu vanatädist...	4
Laululaager 7.-8. oktoobril Sihval	4
Tartumaa naiskooride laulupäev	5
Missugused me oleme?	6
Naiskoori Odüsseia	8
Pulmad jah pulmad	10
TÜANi aastakalender	11
Minna suusalaagrisse?	12
Mae retseptinurk	12

Akadeemilise aasta olulised sündmused:

- 15. detsembril 2006 kell 19.00 TÜANi ja TAMi jõulukontsert TÜ aulas.
- 16. detsembril kell 16 TÜANi jõulukontsert Laiuse kirikus
- 12. jaanuaril 2007 Ester Mägi sünnipäeva kontsert Estonia kontserdisaalis
- 9. märtsil R. Jõksi sünniaastapäeva kontsert
- 19.-25. märtsil 2007 kontsertreis Itaaliasse
- 18. mail 2007 toimub kevadkontsert TÜ aulas

Intervjuu Triiniga

Maarja Ülper

Kui Katre palus mul Triiniga intervjuu teha, teadsin kohe, millest ma temaga rääkida tahan: heast lauljast. Eks seda, kust Triin pärit ja kelle juures ta õppinud on, teame ju niigi, kuid missugust lauljat ta hindab, seda ehk mitte päris.

Sa oled tänaseks töötanud nii paljude erinevate kooride ja inimestega — ehk saad juba üldistada, missuguse lauljaga on hea tööd teha?

Meeldib see laulja, kes on proovis kohal. Igas mõttes kohal. Ta on võimeline ümber lülituma ning tulema ja tegema seda asja, mida me proovis teeme. On ju loomulik, et inimesed tulevad proovi oma eelneva päevaga ja esimene asi dirigendi jaoks on laulja mõtetega proovi tuua. Proovi on hea teha tähelepaneliku ja aktiivse lauljaga.

Kindlasti on igapähele meist hetked, mil ei tahagi laulda, kuid on olemas selliseid lauljaid, kes ei reeda kunagi, et tal on halb, kui ta tuleb proovi. Eks ta siis pärast tegeleb oma muredega edasi, kuid sel hetkel proovis on ta kontaktne ja aktiivne – ta on proovis.

Loomulikult on heal lauljal hea hääl, kuid olulisem on ehk isegi see, kas laulja ise on huvitatud oma kooris laulmisest ja oma hääle arendamisest.

Kuidas mõjutab proovi ja esinemist repertuaar?

Kui inimesele meeldib laul, mida ta laulab, siis on tal seda lihtsam laulda. Osade laulude puhul on võimalik tajuda ka vastupanu, mis ei pruugi olla teadlik – inimene hakkab alateadlikult pidurdama.

Näiteks täna harjutasime „Ma tulen taevast ülevalt”. No kohe on tunda, et ei taheta laulda. Ma võin ju rääkida, et kes Creeki suudab laulda, see on üks vinge kuju, sest Creek on ülivokaalne. Aga inimestel läheb natuke nina vingi, sest laul on tehniliselt raske.

Samas võib mõni väga lihtne laul olla vastumeelne. Seega seda seaduspära pole, et raske laul ei meeldi ja lihtne meeldib.

Mida Sa lauljalt ootad?

Lasen end kahjuks väga palju mõjutada ini-

meste välistel hoiakutel, näoilmetel. Olen kogenud, et see ei pruugi alati õige olla. Nii mõnigi laulja on tulnud küsima, et kas mina olin kuidagi halva näoga, et sa ütlesid seda, teist või kolmandat. Siis ma saan aru, et väline hoiak ei ütle mulle seda, mis tegelikult õige on.

Kooris on alati sellised lauljad, kellele dirigent saab toetuda. Kelle käest ta saab praktiliselt alati mingisuguse impulsi kätte, mida tal vaja on. Eks ta siis nende otsa vaatab rohkem, et saada tuge ja tagasisidet.

On väga halb elada üksi oma teadmiste ja mõtetega. Mind huvitavad tegelikult kõik mõtted, mida laulja laulmise ja koori kohta mõtleb. Ma tõesti ei arva, et kõik asjad peavad meeldima. Ootan terviklikku tagasisidet.

Missugune on hääleseade ja partituuri õppimise tasakaal?

Alati tuleb miski millegi arvelt. Tehnilised apsakad on lõppkokkuvõttes minu jaoks siiski tühised asjad. Peaasi, et oleks huvitav kuulata ja see on kinni ikka kõlavärvides.

Tegelikult on mul väga raske öelda, et annan pigem andeks noodieksimuse. See on tõsi, kuid seda ei tohi võtta nii, et dirigendil on ükskõik, mis nootidega me laulame. Ütlen lihtsalt seda, et nootide ebatäpsust juhtub kõigil, kuid see, miks lugu ei kõla kokku, on pea alati tingitud vokaalsetest puudujääkidest.

Kuid nõudlikkus?

Eks ma olen hädas sellega, et mul jääb vahel julgusest puudu küsida rohkem. Kui tuleb piir ette, millest pole mõtet edasi minna, siis ma ei küsi enam edasi. Võibolla peaks aga rohkem nõudma ja rohkem küsima, ehk tuleks tulemus siis ka kiiremini.

Aga nõudlikkuse jää on nii õhuke, millele tuleb kõndida. Eks ma olen siis ettevaatlik, sest ei taha vinti üle keerata.

Ülikooli koorid on pea alati noored ja natuke „rohelistes”?

Sel aastal on tõesti palju noori lauljaid, mis toob endaga kaasa teatud kvaliteedi languse. Sa ei saa ju nõuda nende noorte inimeste käest, et nad kohe kõike oskaksid.

Triin naiskooriga Venemaal juunis 2006. a.

“Proovi on hea teha tähelepaneliku ja aktiivse lauljaga.”

Samas on see valiku küsimus, kas sa võtad noored ja püüad neid kohe haakida koori külge või paned nad eraldi, töötad ülejäänutega edasi. Ma pigem püüan nad võimalikult kiiresti integreerida koori ja laulma, sest minu meelest pole õige oodata, et järsku nad saavad kuskil mujal valmis.

Samas on noored mind sel hooajal väga inspireerinud – neid on palju, nad on natukene teistmoodi, nad ei ole veel väsinud ja tüdinud. Noored vaatavad sellise olemise ja näoga, nagu neil oleks huvitav. Ja nende silmad on hoopis teistsugused, natukene üllatunud, rõõmsad ja huvilised.

Mida töös lauljatega naudid?

Väikeste seltskondadega hääleseade tegemine on väga huvitav. Mul avaneb võimalus saada inimestega ja nende häälega tuttavaks. Kui saaks veel täiesti ühekaupa inimestega tegeleda... See annaks ju võimaluse, et tekiks laulja ja dirigendi vaheline kontakt ning inimene hakkaks iseennast avama ja avastama. Selline koostöö on lõpuks nii põnev ja inspireeriv ning ma saan sellest tohutult energiat.

Samas on koori lahtilaulmised keerulised – suurt seltskonda on raske suunata ühtemoodi vihjetega, sest need ei kehti kõigile. Eks ma olen tihti ka kimbatuses, sest ma ei oska öelda ühest vastust, selget lahendust, kuidas saaks paremini. Kuid eks ma ise ka arenen – ma pean ja püüan leida selle vastuse, mis edasi viiks. Põnev!

Mis naiskoori ees ootab? Mida sa tahaksid teha?

Ma ei oskagi kohe öelda, mis see põnev projekt peaks olema mida tahaks teha, kuid mingil hetkel hakkab lihtsalt ära tüütama, et jälle see kevadkontsert, traditsiooniline vot-just-täpselt-selline-jõulukontsert. Nendel hetkedel tekib tunne, et tahaks teha midagi hoopis teisiti.

Igasugused koostööprojektid pakuvad rahuldust, kui need on hästi läbi mõeldud. Ma ei taha seda, et võtame endale toreid sõpruskoori, laulame midagi koos ja mõtleme, et nüüd oligi tore.

Ühel hetkel tekib see tunne ja tahtmine, et sa pead end konkursil proovile panema. Konkurs annab tagasisidet. Samuti oleme rääkinud suurvormist, mis võiks teoks saada.

Projektid võtavad ära väga palju aega, seega

Ove Maidla pilt Gaudeamuselt. © TÜ

tuleks neid pikalt ette planeerida. Ma olen suhteliselt konservatiivne ja igat tilulilu ei taha, kuid midagi natuke teistsugust võib ju teha. Miks siis mitte mõne solistiga ...

Siinkohal saab meie intervjuu otsa. Mõtlen koju jalutades, et küll meil on ikka vedanud. Igas mõttes!

Intervjuu toimus 5. detsembril 2006 Raekoja-platsi kohvikus Maksuamet.

“...et tekiks laulja ja dirigendi vaheline kontakt ning inimene hakkaks iseennast avama ja avastama. Selline koostöö on lõpuks nii põnev ja inspireeriv ning ma saan sellest tohutult energiat.”

U-duur

Lugu vanatädist ja sellest, et lapsed ei tohiks liiga kaugelt minna

Laura Mähar

„Meie ROOSI tuli ilmale 17.21, 3700 g. Kõik läks hästi”

Sõnum 16. mail.

“Loomulikult lubasime saladust hoida. Hoidsimegi, umbes 2 minutit.”

„ Meie väike imearmas beebipoiss sündis täna 14.25. 3,79 kg ja 52 cm. Poiss kui ponks. Emme ja issi väsinud, kuid pisarateni õnnelikud!”

Sõnum 5. augustil

„Kõigil tervetel suguküpsedel emalõvidel, kes teatud aastal on võimalised järglasi saama, on ovulatsioon ühel ajal. Hämmastav asi! Kõige hämmastavam on aga see, kui võrd sarnased on lõvid selles suhtes inimestega. Naiste ühiselamutes ühtlustub menstruaaltsükli periood kahe-kolme nädala jooksul kõigil toakaaslastel” (Aleksei Turovski, „Loomult loom”)

Eelnev lõik aitab mõista, miks ikkagi jäi eelmisel aastal suur osa (II) aldist ühel ajal lapseootele – looduse (loe: dirigendi) vastu ei saa. Jah, kui Triin kevadel teise aldi seast järjekordset solisti valis, võis märgata erinevaid reaktsioone: mõni kahvatus, teine jälle hingas kopsud õhku täis, et suuremana näida – selleks ajaks oli selge, et tegu pole pelgalt solisti valimisega, Triini sõrm osutas ka järgmisele õnnistatule.

Isadepäeva kontsert, soolo Mae

Esimene õnnelik, see kõikse ürgsema häälega, oli Mae. Ma mäletan, kuidas eelmisel sügisel Airi Marikeni juures nagu kevadine lill särama lõi ja mulle sosinal saladuse avaldas: „ Mae on rase!”. Loomulikult lubasime saladust hoida. Hoidsimegi, umbes 2 minutit.

Kevadkontsert – soolo Airi

Mae läinud, näidati rohelist tuld Airile. Mina värvusin uudist kuuldes näost küll roheliseks, aga Airi sai hästi hakkama, nii soolo kui ka lapsega.

Mariken – soolo proovis

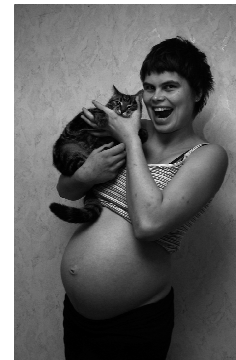
Marikeniga oli selline lugu, et teda katsetati

proovis solistina. Eelkäijate saatust teades, käitus ta kohusetundlikult ja vormistas asja kiiresti ära.

Riste – isehakanud solist

Vaat Ristega on natuke veider lugu – soolot laulma ei pandud ja teine alt kah pole, aga rasedaks jäi ikkagi. Selge näide, et erand kinnitab reeglit.

Lõpetuseks soovin palju õnne Kadriale peatselt saabuva lapse puhul! Sinu Venemaa soolo oli võrratu.

Laululaager 7.-8. oktoober Sihval

Helene Urva

Laupäeva hommikutest ei mäletata tavaliselt suurt midagi. Vähemalt mitte varahommikutest. See on see aeg, mil normaalsed inimesed rahulikult sooja teki all magavad ja parematest aegadest und näevad. Aga naiskooris, nagu mulle selgeks on tehtud, pole normaalseid inimesi. Siin on ainult erilised, virgad inimesed, kes kõik kui üks mees enne kukke ja koitu oma mõnusate

linade vahelt välja ronivad. Ja milleks? Loomulikult selleks, et laulda, laulda ja veel kord laulda! Keskmise tudengi kombel õnnestus mul küll ääre pealt laagribussi väljumine maha magada....

Pole vist erilist mõtet laagri päevaplaani siia üles kirjutada. Kirjapildis saaks see lihtsalt liialt lakooniline: proov; paus; proov; lõuna;

proov; paus jne... Asja sisu oli ju hoopis ilusam – me üritasime teha Muusikat, kui refereerida dirigent Triini. Mulle kui algajale TÜANifilile oli see üsna kasulik kogemus. Hoolimata mõnest nädalasisesest proovist, kus ma selleks hetkeks viibinud olin, sain ma alles Pühajärve Põhikooli kütmisprobleemidega aulas näpuga noodijärge ajades aru, kui palju aega, vaeva ja hinge tuleb panna ka kõige lihtsama laulu ellu äratamiseks. Koorilaulja, nagu iga teinegi muusik, takerdub ikka ja jälle elu karmidesse takistustesse: küll on kõht liiga täis ning uni tikub silma, siis jälle koriseb see tühjust; ühel hetkel näpistab külm, teisel voolab higi üle pingutusest punetava palge – katsu siis surelikuna ühel ajal nooti lugeda, hingeliigutust esile kutsuda ja mm-i, ploom suus, laulda...

Ilmselt on vanemad olijad juba aru saanud, et noorlauljate väikesed pead kõigest kohe aru ei pruugi saada ja nagu lastele kohane on neil vahel vaja ka puhata ja mängida. Laupäeva õhtune rebastamine oli ideaalne võimalus nii noortele kui professionaalidele oma trimmis häälepaelte laulmise asemel naermise läbi alternatiivset kasutust pakkuda. Kõigepealt lasti uustulnukatel ennast ühes oma vastmeisterdatud sabaga tutvustada ja vanemate ning vallatute lauljate poolt kompromiteeritud saada. Selgus, et suurem enamik laululembe seebikaid siiski ei vaata (meil on kahju, Tiiu!), kuid on oma senises elus hoolega muusikaga tegelenud. Hiljem lõbustati kõiki osapooli erinevate mängude ja ülesannetega: näiteks paluti meil võistkondade kaupa välja mõelda muusikaline teos koori esmamuljetest.

Loomulikult lõppes rebastamise tseremoonia vandelumisega, pärast mida sai iga rebaskutsikas endale lauluema – see TÜAN-i hoolekandesüsteemi alustala on inimene, kes noorlauljat tema rasketel hetkedel nõu ja jõuga toetab. Mina olen oma emmega ülimalt rahul. See on armas komme. Muidugi ei saanud emad tütardest kehvemad olla ja lugesid, nagu nende maimukesedki, põlvitades, käsi südamel vande. Õhtu edasine kulg oli üsna rahulik – siin-seal vesteldi elust ja inimestest, teisel poeti aga kohe põhku.

Ka pühapäeva esimene pool möödus kõigist ilu tütreist pühima seltsis. Viimsel lõunasöögil lauldi veel kokatädile üks „Viire takka,” et väljendada oma tänu eluks vajalikuga varustamise eest. Toidud olid maitsvad ja portsud korreleeritud sööja vajadustega, kõik oli suurepärane. Kui ma enne ära minekut veel aula akendest udokollaseid sügismaastikke nautisin (siiski mitte neid Tormise omasid), tundsin ma, et nädalavahetus on korda läinud ning et mõned laupäevahommikud siiski väärivad meelde jätmist.

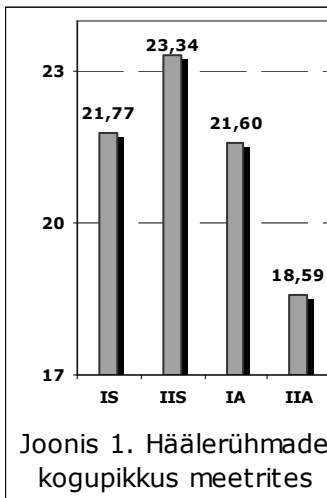
“Asja sisu oli ju hoopis ilusam — me üritasime teha Muusikat ...”

Tartumaa naiskooride laulupäev

Pille Säälik

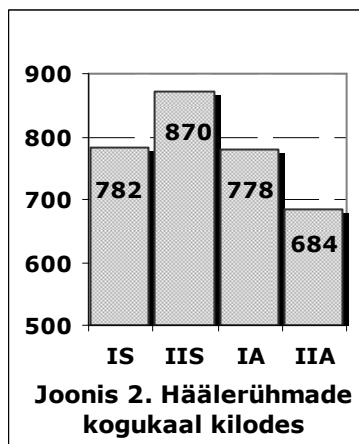
Naiskooride laulupäevad on ühed omamoodi üritused. Tulevad kokku nii noored kui vanad ja laulavad, laulavad, eeskätt iseenda rõõmuks, sest see on ju kõige tähtsam. Väike laulupidu, mis muud. Toimus see üritus ka 2006. aasta märtsikuus, ülikooli aulas, ja kuna naiskoor on ikka nendel üritustel üles astunud, toimiti nõnda ka seekord. Ei muud, kui triikisime-viikisime jälle oma siidikostüümi ära ja lasime häälel hea kõlada. Eriti meeleolukaks on kujunenud neil üritustel ühendkoori laul, milleks on tavaliselt valitud mõni puhkpilliorkestri saatelugu. Lausa legendiks on saanud „Rukkirääk“, aina sage-

damini esitatakse ka laulu „Las jääda ükski mets“. Seekord laulsime meeleolukat soome valsiviisi „Oi lennä, lämpöinen...“, mis siis, et suhteliselt hõredale saalile, aga see on vist naiskooride laulupäeva traditsioon. Ja nii nagu laul rääkis päikesest, nii oli ka too laulupäevast laupäev kevadepäikest täis.

Joonis 1. Häälerühmade kogupikkus meetrites

Kuna naiskoori tüdrukud on väga hea isuga, läheb mõnigi tütarlaps vahel nii paksuks, et ei jaksa enam proovidesse tulla.

Joonis 2. Häälerühmade kogukaal kilodes

Missugused me oleme?

Maie Kiisel

Kindlasti on olemas palju inimesi, kes muusikast mitte midagi ei arva, koorimuusikast rääkimata. Ometigi käib neil nii mõnigi tuttav, sõber, laps või elukaaslane järjepidevalt ühes naiskooris aega veetmas. Kuidas neile selgitada, mis see naiskoor siis on? Ei piisa ju sugugi sellest, kui öelda, et tüdrukud käivad nädalas kaks korda koos ja harrastavad ühte kummastavat kunstivormi. See kirjatükk siin on selleks, et meie muusikakaugetele sõpradele puust ja punaseks ette teha, mida see Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor sisuliselt tähendab.

Enne jõulu on meie koonduses 51 liiget, kõik naissoost. Sisemiselt jaguneme oma häälepaelte pikkuse järgi neljaks grupiks. Naiskoori häälerühmadest on konkurentsituul kõige arvukam teine sopran, kes ei ole küll alati kõige tugevam häälerühm, kuid see-eest sageli kiirem kui teine alt, kelle väike naiskond teistest häälerühmadest dirigendi pingutuste kiuste vahel maha kipub jääma. Sopranisse on dirigendi hinnangul sattunud piikshäälised, samas kui aldid oskavad peale suuremat soojendust ka rindadega üht-teist ette võtta.

Naiskoori parameetrid

Naiskoori laulja keskmine pikkus on üks meeter, 67 cm ja 2,4 mm. Kes on pikem või lühem, ei ole naiskoori keskmist kasvu. Kõige pikemad lauljad on naiskooris teises aldis, mille tüdrukud (keskmiselt 169 cm) on peaaegu 3 cm pikemad kui kõige lühemas häälerühmas — esimeses aldis (166,1 cm). Ometigi on just esimeses aldis lisaks kõige lühemale naiskoori lauljale (154 cm) ka naiskoori kõige pikemad lauljad (179 cm). Kui kõik naiskoori lauljad päid ja jalgu pidi riviks kokku panna, moodustuks 85,29 m pikkune kett – ehk siis pikuti lükitult ei tee me kokku sadat meetritki.

See-eest on naiskoor üpris kaalukas. Meie laulja keskmine kaal on 61 kg ja 70 grammi. Lavalaudadele tähendab see täiskoosseisu korral 3,115 tonnist koormust. Oluline on teada ka seda, et naiskoori kaal ei jagune ühtlaselt – kuna altide täiskoosseisu kaal laval on *circa* 200 kg võrra väiksem kui sopranitel, tuleks neil peahoone vajumise tasakaalustamiseks endaga lavale neli kotti kartuleid kaasa võtta. Dirigent Triin ei pea seda

meetodit aga piisavalt nägusaks, selle vältimiseks soovitas ta ühes jõulueelses proovis hoopis sopranil kaalust alla võtta. Kaalukriitiline pilk peatus esimesel sopranil. Hiljutine uuring naiskooris näitab, et see hinnang oli siiski ennatlik, sest naiskoorlase keskmist kaalu arvestades on esimese sopranil lauljad suisa alakaalulised (so 60,15 kg *per* nägu). Esimese sopranil lauljatest on kergem (30 g võrra) vaid esimese aldi laulja. Naiskoori rasked, et mitte öelda ülekaalulised liikmed laulavad teises sopranis (62,15) ja teises aldis (62,2 kg). Kogumassilt on kõige raskem siiski teine sopran, kõige kergem teine alt.

Kuna naiskoori tüdrukud on väga hea isuga, läheb mõnigi tütarlaps vahel nii paksuks, et ei jaksa enam proovidesse tulla. Sellel ja mõnel teisel põhjusel jääb naiskoor kevadeks sügis-perioodiga võrreldes arvuliselt mõnevõrra väiksemaks. See ei tähenda samas, et naiskoor oma kunstilises kaalus oluliselt kaotaks. Pika harjutamise tulemusena on meil kevaditi muusikalist kaalu isegi mõnevõrra rohkem.

Kui vanad me oleme?

Naiskoori keskmine vanus on 23 aastat, kokku on naiskoor 1177 aastat vana. Keskmiselt kõige vanem on teine sopran 24 aasta ja 5 kuuga, kõige noorem esimene sopran 21 aasta ja 7 kuuga. Vanusevahe annab ennast tunda ka koori kõlapildis – esimene sopran sarnaneb meil hääle poolest väga sageli tütarlastekooriga. Esimese aldi lauljad on keskmiselt 23 aastat ja 9 kuud vanad, teises aldis 22 aastat ja 3 kuud.

Kõige moodsam (tuletan meelde, et statistikas ei tähenda mood eripärane olemist, vaid vastupidi - kõige levinuma omaduse järgimist) on olla 20- või 22-aastane, esimest vanust esindab naiskooris 11, teist 10 lauljat. Ülejäänud vanuste esindajatel on privileeg olla suhteliselt omapärane. Hoolimata arvukatest aastatest meie turjal on naiskoor alati väga värske. Kõigest 11 tütarlast on liitunud kooriga eelmisel sajandil, 24 tütarlast pärast seda ja 16 alles käesoleval aastal.

Paranormalsed parameetrid

Naiskooril on ka huumorisoon, mida mõõdeti

läbiviidud küsitluses väga erinevates ühikutes. Kõige levinum oli millimeeter-meeter-kilomeeter mõõdustik, huumorisoon ulatus siin ühest millimeetrist 3000 kilomeetrini lääne suunas. Nimetamist leidis ka palju teisi mõõdustikke – nii hinnati oma isiklikku huumorisooni sekundites, päevades ja valgusaastates; miilides, jardides ja jalgades; astendusühikutes ja lihtsalt ühikutes; giganaerudes, õelus- ja sõbraühikutes; detsibellides ja taktides; ruutmeetrites ja hektarites; porgandites, kohvis ja saiakestes. Huumorisoon pikkuse mõõtmist takistas asjaolu, et paljudel oli see väga veniv ja kuuel lauljal koguni lõpmatu. Teadupoolest välistab see igasugused mõistlikud arvutustehted. Mõnel lauljal oli huumorisoon ka lihtsalt liiga pikk, vales kohas või siis seinast-seina.

Mis värvi on naiskoor?

Kui tütarlastele otsa vaadata, siis võib nende kõrged kaalunumbrid ja kandilised kurvid unustada. Naiskooril on loomulik olekus 102 imeilusat silma. Esinemise ajal on naiskooril silmi oluliselt vähem, suur osa neist on seks puhuks nootide vahele peidetud. 32% silmadest on rohekashallid või rohelised, 40% sinakashallid või sinised, 13% pruunid, 4% lihtsalt hallid ja 3% kirjud. Esimeses sopranis ja esimeses aldis on naiskoori sinisilmsed lauljad, kahes rühmas on kokku 12 sinistes toonides silmadega lauljat. Teine sopran on segasem seltskond, 8 lauljat rühmas on eri tooni hallikate silmadega, lisaks kaks kirjude silmadega inimest. Ka lauluhäältele on teine sopran üpris kirju – eks mis meelele, see ka keelele. Teine alt seevastu on rohekate silmadega – kassi moodi silmi võib otsida kuult tüdrukult. Silmi varajavad meil sageli ka prillid, neid kannab naiskoorist 64%, neist omakorda 91% miinusprille. Seega on alati oht, et kui naiskoori tüdrukud unustavad teele asudes prillid ette panna, astuvad nad vale numbriga bussi peale ja jäävad proovi või kontserdile hiljaks.

Naiskoori välisilme on suhteliselt hele. Naturaalses olekus oleksid pooled naiskoori tüdrukutest blondid, ligi 40% kartulikoore karva ja natuke üle kümne protsendi brünetid. Loomulikku tooni on püütud kujundada täiesti loomulike juuksevärvidega ühes ja teises suunas, nii et naiskoori üldpildis paistab iga neljas laulja kõige loomulikuma brünetina ja iga teine laulja naturaalse blondina.

Jalg tatsub, suu matsub

Naiskoori lauljatel on kokku 102 jalga. Kõige suuremad jalad on teisel aldil, kõige väiksemad esimesel aldil. Lauljate keskmine jalanumber on 38,5. Ka hammaste arv jääb ligikaudu samasse vahemikku – naiskoori lauljal on suus keskmiselt 30 hammast, kõikumisi on 24st 36ni – seega on mõnel suus koguni kaks paari tarkusehambaid. Keskmiselt kõige vähem hambaid on suus teisel sopranil (28,5), kõige rohkem teisel aldil (31). Hammaste koguarvu jaotumine häälerühmade vahel on siiski küllaltki ühtlane. Täiskoosseisus esinemiste ajal on laval 1532 hammast, millest dirigent Triin Kochi arvates leiab kasutamist ilmselgelt liiga väike hulk.

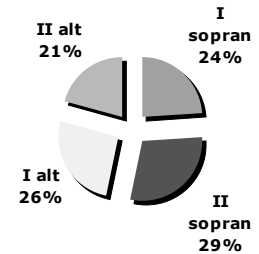
Millega me tegeleme?

Kuna õppijad käivad tänapäeval kõik vähemal või suuremal määral tööl, siis ei püüdnud me naiskoori lauljaid staatuse järgi eristada. Küll aga vaatlesime tütarlaste jagunemist tegutsemisvaldkondade ja huvialade vahel, kuigi ka siin ei olnud võimalik väga selgeid piire tõmmata. Fantasieerijate mõttetegevusele võib pakkuda toitu teadmine, et naiskoor on väga meditsiinikeskne, tervelt 11 lauljat tegutseb selles valdkonnas. Meditsiinile sekundeerivad erinevad keskkonna ja keskkonnakaitsega seonduvad teadused, milles on tegevad 9 lauljat. Suhteliselt populaarsed on ka haridus (5), filoloogia (samuti 5) ning meedia ja suhtekorraldus (4). Vähem esindatud juura (3), majanduse (2), raamatukogunduse (2), muusika (2) ja filosoofia (2) erialad. Üksikud lauljad õpivad selliseid erialasid nagu balti õpingud, sotsioloogia, psühholoogia, ajalugu ja põllumajandus. Üks laulja käib meil aga endiselt keskkoolis.

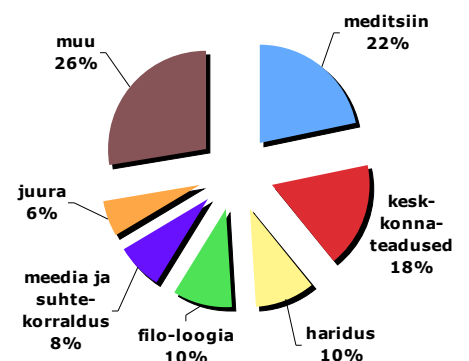
Kes peavad lugu naiskoori musitseerimisest?

Naiskoori lauljatest 70% on Orkutis, 21. novembri seisuga on meil selles suhtlus-keskkonnas kokku 4949 sõpra. Kahtlemata on osad neist sõpradest kattuvad, kuid üks sõpru ole ka nendel tüdrukutel, kes Orkutit ei külasta. Kõige rohkem sõpru on nii koguaruvalt kui ka suhtarvult laulja kohta esimesel aldil (1674=34%, 129 sõpra laulja kohta). Lisaks sõpradele on naiskoori tüdrukutel kokku 44 lapse- ja

Joonis 3. Naiskoori aastate jagunemine häälerühmade vahel

Joonis 4. Naiskoori lauljate tegutsemisvaldkonnad

kasuvanemat, 50 õde-venda, 11 poolõde-venda, 4 last ja üks lapselaps. Laialdasele sõpruskonnale lisaks on naiskoori muusikal veel hulk passiivsemat sorti austajaid, nende seas 127 sipelgat, 101 prussakat, 26 koera, 24 kassi, 12 kala, 11 hereford-lehma, 8 lammast, 8 kana, 6 ämblikku (tavaline ämblik, hüpikämblik, priske must ämblik, 3 pikk-koiba), 3 vaaraosipelgat, 3 viirpapagoid (neist üks kõnelev), üks rott, hobune, vutt, kukk ja kilpkonn. Lisaks nimetasid lauljad meie muusika ohvritena veel lugematul hulgal hiiri ja äädikakärbseid. Passiivne kuulajakond on meil väga mitmekesine mitte üksnes liigiliselt, vaid ka geograafiliselt, sest meil on lauljaid praktiliselt üle Eesti. Veidi puudulik on meie austajate esindatus Lääne- ja Valgamaal, kust ei ole hetkel pärit ühtegi naiskoori lauljat, see-eest on meil vabatahtlik-

kohustuslikke austajaid USAs, Ohio osariigis. Naiskooril on austajaid ka näiteks Turus ja peatselt ka Itaalias, kuid on kaheldav, kas see kiindumus tuleneb üksnes meie muusit-seerimisostkustest. Potentsiaalseid kuulajaid on naiskooril seega kokku vähemalt 5393. Kontsertidel on saal sageli nii puupüsti täis, nii et nad kõik ei paista kahjuks kuulajate selja tagant välja.

Lühidalt on põhifaktid meie koori kohta sellega öeldud. Kellele kirjasõnast võis naiskoori lahtiseletamisel veel väheseks jääda, leiab lisa meie kunstniku jäädvustusest. Ja kes soovib ise lähemalt järele pärida, siis naiskoorile saab helistada (100% naiskoorist on mobiliseeritud, keskmine telefoninumber on 54-412 298) ja külla tulla (keskmine korterinumber on 88).

Naiskoori odüsseia

Liina Ristoja

Olen oma elus püüdnud stimulatsiooni leida väga erinevate aladega tegelemisest. Samuti on mingil kummalisel põhjusel mind alati saatnud veider ebaedu ja viltuvedamine kõi-

gis mu otsingutes. No tahaks ju ometi midagi kehale ja hingele, kasvõi vaheldumisi. Mille-gipärast aga järgneb alati kiire lõpp ja häving, jättes mind taas vähenenud valikute ette ja

kord-korralt suuremasse masendusse ja suurema hulga tabletipurkide vahele pisaraid pühkima. Oleks ma vaid varem suutnud märke tähele panna...

Kõik algas päeval, mil avastasin enda jaoks keskkonnakaitse. Olin oma esimesel globaalse soojenemise vastasel ühenaiepiketil Riia tänavas, kus üritasin mööduvatele autojuhtidele meenutada jalakäimise võimalikkust Tartu linnas, kui äkitselt peatus mu kõrvale auto, kust väljus pikka kasvu pasteldes naisterahvas, astus mu kõrvale ning sõnas sügava aldihäälega: „238...kell 6“. Järgmisel hetkel oli ta juba suitsupilve kadunud, jättes maha vaid tugeva noodiarihiivi lõhna ja LA-noodi mu kõrvadesse vilisema. Kuna kell oli juba viis läbi, otsustasin salapärasest naisest mitte välja teha ning keskenduda tipptunnile. Päev lõppes paari lihaserebendiga ja luumurruga läbimõtle mata piketeerimiskoha tõttu ja põlema süüdatud loosungist saadud kerge vingumürgitusega.

Poliitilistest eesmärkidest loobununa ja innutatuna taastusravist kui peaaegu spordist, otsustasin hakata tegelema tõstmisega. Öösiti lihasvaludes vääneldes ilmutas end mulle mitmel korral taas seesama salapärase alt, ikka sama jutuga. Pidevast magamatusest ja treeningukaaslaste pilgetest kuivetu ja punsilmsena pidin tõstmisest loobuma ja suunduma hoopis psühhiaatri diivanile.

„Miks mu elu küll selline peab olema!“ ahas-tasin ma, neelasin peotäie valuvaigisteid ning antidepressante ja liimisin mudellennukile uue tiiviku külge. Nimelt olin avastanud enda jaoks uue hobi: maketid ja mudelid, mille juurde suunas mind üks meeldiv medõde Uiiu, kes ise oli lennumudelismi harrastanud juba mitu kuud Tartu Ülikooli Akadeemilises Naismudeliste Seltsis. Kuid ka sellele huvialale ei pidanud mu tervis vastu. Lisaks pidevatele õnnetustele liimi ja vineerinoaga hakkas mu unedes taas ilmuma kättemaksuhimuline bass. Seekord aga taas vana jutuga. „Veski villas... kell 6“. Kuna aga kella 6 ajal oli mul Emajõe ääres proovilenutamine, siis ununes ka see kutse. Tagantjärele mõeldes oleks ehk parem olnud jätta lennutamine mõneks teiseks õhtuks, kuna tuule tõttu oli küll hea minek, kuid ootamatu vihma ja pikselöögi tagajärjel jäin ilma nii oma lennukist, mis süteks põles, kui sain ka eluagseid staatilise elektri häired, mistõttu pidin kolima Alpidesse eksiili.

Alpides lambaid karjatades ja vilet lastes ilmutas end pidevalt mulle juba tuttavaks

saama hakkav naisterahvas oma 238-jutuga. Mõtlesin, et pean viibima vähem värskes õhus või siis teda mitte tähele panema. Mis kell 6? Mul on lambakari ja aega mõõdan aastaegade järgi. Naisterahvas aga muudkui ilmus ja lambakari kahanes. Ühel selgel päeval meenus mulle millegipärast tore neiu Uiiu haiglast ja ma otsustasin telegrafeerida ja küsida tema käekäigu kohta. Kuid hiljem saabuski vastus. Ka Uiiu oli lennumudelismi maha pannud ja tegeles nüüd maamõõtmise ja koortefrisuuriga Tartu Ülikooli Akadeemilises Naispügajates. Ka oli näitus tulemas ning lahkesti saatis ta mulle ja kaaslastele ametlikud kutsed. Pikast üksindusest väsinuna ja kõik oma lambad ja seega ka võimaliku näitusekaaslaste eksikombel mäenõlvakult alla juhatanuna ei jäänud mul niikuinii muud üle, kui asjad pakkida ning tagasi Eestisse kolida.

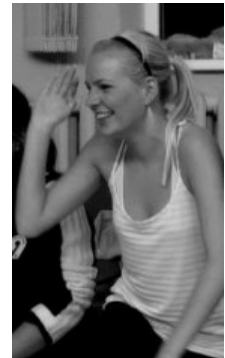
Teel kodumaale hakkasin esmakordselt kokku lugema, kui palju olin oma elus ebaõnnestunud. Lisaks spordile ja käsitööle olin kätt proovinud sukeldumises, mis lõppes nädalase näljatriivimisega avamerel; olin püüdnud peituda kontori näiliselt turvalisse keskkonda ning lõpuks mõistnud klammerdajate ning paberihuntide eluohhtlikkust; kommi- ja nätsupaberite kogumine lõppes diabeediga, rühm- võimlemine peaaegu et poomissurma läbi keset lindikava...

Pikk ja piinarikas hobi otsimine oli jätnud ainsaks töötavaks organiks häälepaelad, selgus perearsti vastuvõtul. Niisiis vedas ühel kenal sügisesel päeval, pärast aastatepikkust kirjavahetust, dirigendiks hakanud Uiiu mu Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori proovi... kell 6....ruumi 238.

Nii muutuski minu elu. Alates naiskoori tulemisest kasvasid kokku mu luud ja läksid hambad valgeks, mu IQ tõusis 20 punkti võrra ja ma võidan mõnikord Keno-lotos. Tablettidelt läksin üle toidulisanditele ja olen leidnud end vigastamata sõpru kõikvõimalikelt elualadelt.

Turvalisuse huvides ei puudu ma ühestki proovist. Muidu olen vaimselt peaaegu terve juba.

Pikem versioon ajakirja Saladused järgmises numbris.

Vaimselt tervenenu ja kõrgenenud IQ-ga Liina laululaagris naiskoorile truudust vandumas.

Turvalisuse huvides ei puudu ma ühestki proovist. Muidu olen vaimselt peaaegu terve juba.

*Kõik nii, nagu olema peab.
Striptiis, serenaad, ja kiire
mõll linna peal.*

Pulmad jah pulmad.... nõnda palju kui saadi!!!

Ingrid Maasi

22.juulil 2006 aastal sõlmisid abieluliidu
Mariken ja Ingmar.

Paremaks mõistmiseks:

Rollo alias Dooker alias V6mm ametlikes paberites ära märgitud kui Ingmar Ross, Tartu Akadeemilise Meeskoori liige aastast 1994. Hoiab siiani enda nimel rekordit kui kõige noorem meeskooriga liituja. Igapäevase leiva teenimiseks nimetab Rollo ennast kas laia profiiliga progejaks või siis „kunst nikuks”, kuidas kellelegi parasjagu sobib. Kodumaja hoovis on aga leidnud kodu umbes kümme-kond Rollo huvioobjekti Volkswageni bussi, mida ta närvide rahustamiseks ja raha kulutamiseks aeg ajalt käima üritab saada. Lisaks Põrnikaklubile on Rollo ka Viikingiklubi (muinaseesti võitlusklubi Tarbatu) liige. Viimase tegemistest ja treeningutest pole ta viimasel ajal jõudnud osa võtta, kuid vähemalt püsib ta veel klubi nimekirjas. Spordist katsub ta ennast võimalikult kaugele hoida, kui siis vahel tegeleb õnnetult tee peal otsa saanud VW-te lükkamisega. Lauamängu spordis (Monopol) on ta kibe käsi reeglite muutmises ja uute väljamõtlemises. Mõned aastad tagasi loopis pikka patsi kurja-muusika-bandis Ecthalion (kuigi meie kaunipatsilisel Rollol olevat siis olnud tunduvalt vähem juukseid (u 1cm peapinnast). Nüüd aga toitub ta sealihast, külmast õllest, reggae-muusikast ja armastusest!

Mariken alias Mari alias Mammu, pikemat aega kandnud perekonnanime Jõgi, nüüd siis Ross. Tartu Ülikooli Akadeemilises Naiskooris laulnud 2001.aastast. Imelaps, kes 3-aastaselt tahtis juba kooli minna, kaks aastat esimese klassis sai käia ja nüüd 22-aastaselt õpib Tartu Ülikoolis arstiteaduskonna 5 kursusel. Arvutage siis ise! Marikeni jaoks on tühiasi lugeda ühe õhtu jooksul läbi lisaks Harry Potterile ka biopsühholoogia terve semestri loengumaterjalid. Samuti teeb talle vaid rõõmu kui üle nädala kamp meeskoori mehi kasti õlle, kahe kitarr ja ühe mandoliiniga külla tulevad, kella 3-ni öösel laulavad ja viimaks lahkuvad. Ka Marikeni võib leida kord paari kuu tagant garaazist VW mootorit kokku panemas või siis väikeste lastega mängimas. Ning Monopolimängu vaieldamatult parim pankur.

Tüdrukute õhtu. Väljavõte Marikeni blogist: „

Kõik nii, nagu olema peab. Striptiis, serenaad, ja kiire mõll linna peal. Tige aiavalvur ning külmunud ja hallitanud saiakesed käisid peaaegu et asja juurde. Juukseid on mul peale seda soengutegemist oluliselt vähem peas, aga tühja kah. Kasvavad uued. Ja nagonii kavatsen ma peale pulmi juukseid jälle lühike-seks lõigata. Naiskoori tüdrukute ääretust organiseerimisvõimest aga annab tunnistust kasvõi fakt, et nad suutsid veel eelmisel päeval mulle kusagilt kaltsukatetest kõhuga musta mini välja otsida. All praise da Karmen & Ingrid!! Aga suur tänu kõigile, kes kohale tulid, oli väga vahva. Eriline tänu läheb siit-poolt nii TAMi, kui kammerkoori poistele. Teie tõttu oli see õhtu veel pikaks ajaks meelde jääv.”

Poissmeesteõhtu. Poissmees Rollo: Viimast õhtut vaba! Nõnda oli kirjutatud kollasele särgile, mida mees saatuslikult õhtul kandis. Lisaks nimekirja tegudest, mida sõprade valvsa kontrolli all tuli korda saata: aknapesu, laul ja tants, abivahendid apteegist, ohverdamine, vanne. Palusin küll Rollol kirjasoldut lähemalt kirjeldada, kuid muidu jutukas mees jäi seekord sõnaahtraks. Üle huulte lipsas vaid, et sellest õhtust alates ei ole tal enam sõpru ja McDonaldsisse ei astuvat ta niipea sisse. Piinlik vist.

PULM

Ja käes ta oligi- 22.juuli 2006. aasta. Marikeni ja Ingmari pulmapäev.

Pulmapidu ise polnud just väikeste killast. Registreerimine toimus Toomemäel Ajaloomuuseumi valges saalis. Külalisi oli kohal igat masti- vesiste silmadega pruutpaari vane-mad ja perekond, silmapaistvalt toredad sõbrad Põrnika Klubist ning tulemata ei jäänud ei naiskoori ega meeskoori truid kaaslased. Paaripanija vaatas oma „mitte-eriti-lühikese” kõne ajal sügavalt peigmehele silma ja abieluliit sõlmitud saigi (siiski Marikeni ja Rollo vahel). Väike vihm ei häirinud ühtegi pulmalist, rõõmsas rongkäigus siirduti Musumäe poole, lauldi noorpaarile lühike laulujupp ... ja „Kibe-kibe-kibe...”.

Uhke pulmapidu toimus vana eesti kombe kohaselt pruudi isakodus. Eredaimad mälestused on pulmarongist- elu pikim mida mina näinud olen, ja ka üks kirjamaid, vihjates siinkohal erksatele põrnikatele (olgu täpsustuseks sõna- auto). Ma olen varem ka pulma sattunud ja pikas lauas istunud. Kuid mitte nii suurde pulma ja mitte nii pikas lauas. Ja nii suurt siga korraga vardas polnud ma ka enne näinud. Peole andis värtsi juurde pimedas päralt jõudnud Genialistide bänd, kes tõeliselt hea kontserdiga maha said. Küll oli hea meel näha rõõmsat noorpaari ja pulmakülalisi pidutsemas järgmise hommikuni ja veel ülejärmisenigi.

Naiskoori astudes tuleb arvestada ka sellega, et ühel ilusal jõulupeol astub sinule ligi meeskoori mees, kellega sa kahe aasta pärast suured pulmad teed ja lapsi sünnitad!

Kui pulmadest oli möödunud 144 päeva, sündis õnnelikkude perre väike tütar!

PALJU ÕNNE prk. Ross!

TÜANI kalender kevad 2005—sügis 2006

2005. a kevadsemester

- 16.12.2005 jõulukontsert koos Tartu Akadeemilise Meeskooriga TÜ aulas
- 18.12 jõulukontsert Nõo kirikus (jumalateenistus)
- 2006 kevad ja suvi
- 16.01 Tartu Kultuurkapital määras Vaike Uibopuule 50 000 aastapremia
- 22.01 Eesti Kooriühingu aastakontsert Estonia kontserdisaalis, Vaike Uibopuu saab Aasta Dirigendi aunimetuse ja preemia
- 26-27-01 Läti dirigent Gunta Malevitše osales naiskoori proovides (projekt: *Open to Every Citizen*)
- 27-28.01 laululaager TÜ peahoones
- 10.-12.02 suusalaager TIPI meeskooriga Lätis Zvartavas
- 18.-19.02 Kari Turuneni ja Helsinki Ülikooli naiskoor Lyran külas Tartus, ühine pidu teemal „Eurovisioon” Veski Villas
- 7.03 Naiskoori sünnipäev ja vilistlasõhtu TÜ peahoones aud 232
- 4.-5.03 Revalia meeskoori poistega vahva nädalavahetus Harjumaal
- 9.04 Tartu ja Tartumaa naiskooride laulupäev TÜ aulas
- 24.04 Tudengite kevadpäevade avamine Inglisillal koos TAMiga
- 3.05 Naiskoor osales Tartu linna heakorrapäeval
- 12.05 Kevadkontsert TÜ aulas, noorte vastuvõtt
- 13.05 Vanemuises Verdi „Neli vaimulikku motetti” koos Tartu noortekooriga, Vanemuise ooperikooriga ja orkestriga. Dirigeeris Lauri Sirp
- 18.05 Coimbra aastakoosolekul esinemine Vanemuise Kontserdimajas
- 10.06 Naiskooride laulupäev Kurgjal
- 14-18.06 reis Venemaale. Kontserdid: 15.06 Novgorodi Ülikooli aulas koos Novgorodi Ülikooli Kammerkooriga ja 17.06 Peterburi Keskpargis ja Maria Kirikus
- 30.06 - 2.07 Gaudeamus Tartus
- 1.07 nelja koori (Tartu ja Tallinna ülikoolide meeskoorid, naiskoorid) spordipäev Tartus
- 7-9.07 suvelaager Värskas lähistel koos Tartu Akadeemilise meeskooriga
- 22-23.07 Marikeni pulm

2006. a sügissemester

- 4.09 Sotsiaalteaduskonna avaaktus
- 25.09 Uisutamine TAM-iga.
- Triin Lubinokkadega Ukrainas.
- 8-9.10 Laululaager Sihval
- 1.12 Esinemine Eestikeelse ülikooli 87. aastapäeva pidulikult aktusel
- 15.12 TÜANI ja TAMI jõulukontsert TÜ aulas ning jõulupidu “Taevas ja põrgu”
- 16.12 TÜANI jõulukontsert Laiuse kirikus

Mae retseptinurk

Esimeseks pakun välja koksi, mille pealkiri võiks ollalllaa „kollane kokteil pimedasse talveõhtusse”. VAJALIK SAUMIKSER!

Vaja läheb: 1 banaan, 1 või 2 spl fariinisuhkrut, piima ja apelsinimahla vastavalt võimalustele.

Kõik kokku ja mikserdada. See maitse, mida rohkem on sisse saanud, lööb välja. Igatpidi väga mõnus, kuumal a'al võib ka jääkuubikuid lisada. Ja üldse ei tee paksuks, mistõttu soovitan kõigile meie kaaluprobleemide käes vaevlevatele kondibuketidele.

Teine asi jälle imelihtne ja tõesti väga maitsev, just lugesin perest ja kodust, mida meie omadel niikuinii ei käi, nii et soovitan oma variatsioonidega.

Osta lõhe või forellifileed niipalju kui rahakott lubab, 2-le piisab isegi 300-st grammist. Sega majonees (mulle maitseb ainult ja ainult eesti mahe majonees) tõrtsu sinepiga, lisa hakitud tilli kui on. Mõkerda kalaseibid (eriti mugav on neid lõigata teravate majapidamiskääridega, mis igal naiskoori lauljal kindlasti köögis võtta on) seguga ja pane vormi (no selle suurus sõltub kala kogusest) ja kalla majoneesiseguga üle. Ahjus piisab 20-25 minutist u 200 kraadi juures. Kõige pealt hakkad tundma lõhna. Hiljem kui söömiseks läheb võib juurde võtta nagu ikka riisi või kartulit ja salatit.

Algaja suusalaagerdaja meelespea

Alati on mõistlik suusad kaasa võtta (ka siis, kui lund ei ole).

Suuskaade puudumine ei ole põhjus, miks laagrisse minemata jätta.

Tee kindlasti kaasa kõik sportlik-pidulikud alad, sest mine tea, mis alal sa andekaks võid osutada!

Kindlasti võta kaasa hea tuju ja lustlik meel! Mõnikord on vaja kotti pakkida ka müts, kampsun ja villased sokid.

Laagris ei tohi kaotada häält (rangelt keelatud!), pea kaotamist tuleb mõnikord ikka ette.

Minna suusalaagrisse? Ikka, kuid siis teisiti!

Kristi Kuningas

Lumevaesel ajal suusatama?

Kui olin naiskooris rebane, oli ühtäkki vaja kiirelt otsustada: minna suusalaagrisse või mitte. Tartus ei olnud kübetki lund ning mina ürituse osas vägagi skeptiline. Olgugi, et tipi meestest ning nende korraldatavast üritusest räägiti nii mõndaigi... Mis seal salata, lõplikult otsustasin mineku kasuks hetkel, mil meie tollane häälerühmavanem mulle peahoone trepil ütles: „Mina ka eelmisel aastal kahtlesin, kas tasub minna. Sel aastal lähen kindlasti jälle!” Nii et Triin, see, et minust on nüüdseks saanud kõige rohkem :)

Ei saa me läbi Lätita...

2006. a laager oli erandlik: ikkagi Lätis. Välismaal pole suusalaagreid varem korraldatudki. Ja elamine Zvartava lossis oli uhke: kõrged laed, läikivad põrandad, kunstipärasead vaasid. Fuajees välisukse kõrval hunnik saapaid, villast, suusasapaid ... ja sealsamas villastes sokkides tantsuviituvad paarid ...

Õhtu staarideks osutusid kahtlemata Tiiu ja Siret, ning seda oma läikivate bobikiivrite ja kindlasti mitte niivõrd lühikese dressi tõttu. Mis seal salata, eks nad olid ka hommiku staarid, sest harva kohtab suusalaagri hommikusöögilauas nii ontlikult meigitud neidiseid.

Suusaolümpia

Sportiüritused on suusalaagris traditsioonilised: ka sel korral oli päeval mõnus suusamatk, õhtul sai jääl küünlavalgel uhkeid poognaid võtta, kiirusutamist harrastada ning öisel Lätimaal orienteeruda.

Rebased, ausõna, ega me seal laagris nalja tegemas käi, tegu ikka korraliku spordiüritusega!

Kuna samal ajal oli käimas taliolümpia, oli ka meie laager olümpiahõnguline. Pean tunnistama, et ei mäletagi enam, missugune riik need meie mängud võitis. Ilmselt kõige kuumem riik, sest Zvartavas osalesid ju vaid soojad maad. Aga mis enam kui kindel – Kikukene võitis oma kulla küll vaid tänu sellele, et me söögitoa seinale pandud ekraanilt üheskoos tema sõidule kaasa elasime. Vägev värk!!

Tartu Ülikooli
Akadeemiline Naiskoor

Internetis <http://www.naiskoor.ee>

President Pille Säälük
Koorivanem Leena Rappu

Ajalehe toimetas Katre Luhamaa
Keeleliselt aitasid korrigeerida Kristi Kuningas ja Pille Säälük

Au ja kiitus meile!